

[Israel sodassa](#) LÄHDE: on JNS:n (Jewish News Syndicate)

Kyllä, koko maailma on väärässä Israelin suhteen

Jopa jotkut, jotka sanovat, etteivät he vihaa juutalaisvaltiota, mutta luottavat vain valtamediaan uutisten saamiseksi, ajattelevat, että "kansanmurhan" verisyytöksessä täytyy olla jotain perää. Sen haastaminen ei ole helppoa.

Aseistetut palestiinalaiset istuvat humanitaarista apua kuljettavissa kuorma-autoissa lähellä Zikimin rajanylityspaikkaa Israelin ja Beit Lahian välillä Gazan kaistan pohjoisosassa, 18. elokuuta 2025. Kuva: Khalil Kahlout/Flash90.

Jonathan S. Tobin

-
-

Jonathan S. Tobin on Jewish News Syndicate -lehden päätoimittaja, *The Federalist* -lehden vanhempi avustaja, *Newsweekin* kolumnisti ja monien muiden julkaisujen avustaja. Hän käsittelee Amerikan poliittista näyttämöä, ulkopolitiikkaa, Yhdysvaltain ja Israelin suhteita, Lähi-idän diplomatiaa, juutalaista maailmaa ja taiteita. Hän isännöi JNS "Think Twice" -podcastia, sekä viikoittaista video-ohjelmaa että "Jonathan Tobin Daily" -ohjelmaa, jotka ovat saatavilla kaikilla tärkeimmillä äänialustoilla ja YouTubeissa. Aiemmin hän oli *Commentary*-lehden päätoimittaja, sitten vanhempi verkkotoimittaja ja johtava poliittinen bloggaaja. Sitä ennen hän oli *The Jewish Exponent* -lehden päätoimittaja Philadelphiassa ja *Connecticut Jewish Ledgerin* toimittaja. Hän on voittanut yli 60 palkintoa kommentoinnista, taidekriitistä ja muusta kirjoittamisesta. Hän esiintyy säännöllisesti televisiossa kommentoimassa

politiikkaa ja ulkopolitiikkaa. Hän syntyi New Yorkissa ja opiskeli historiaa Columbian yliopistossa.

(26. elokuuta 2025 / JNS)

Voit nähdä sen verkkovaihdossa ja kuulla sen satunnaisissa keskusteluissa. Lähes kaksi vuotta kestäneiden mediajuttujen painoarvo, joissa väitetään, että Israel syyllistyy sotarikoksiin Gazassa, murhaa toimittajia peitelläkseen näitä väärintekoja, näлкиinnyttää asukkaitaan ja on siten vastuussa "kansanmurhasta", on vaikuttanut yleiseen mielipiteeseen kaikkialla maailmassa sekä Yhdysvalloissa.

Tämä on luonut kasvavan yksimielisyyden sodasta, joka seurasi Hamasin johtamien palestiinalaisarabien hyökkäysten jälkeen israelilaisia yhteisöjä vastaan 7. lokakuuta 2023. Sillä ei ole väliä, kuinka usein tämän Israelin kauheuden narratiivin yksityiskohdat kumotaan tai Hamasin propaganda paljastetaan. Ajatus siitä, että se, mikä näyttää siltä, että koko maailma ei voi olla väärässä, kun taas muutamat juutalaisvaltion puolustajat ovat oikeassa, ei ole jotain, mitä monet ihmiset, mukaan lukien monet liberaalit juutalaiset, voivat hyväksyä.

Hamasin propagandaan lankeaminen

Loppujen lopuksi, jos olet kasvanut uskoen, että se, mitä olet lukenut *The New York Timesista*, katsonut *CNN:itä* tai kuullut *kuunnelleessasi NPR:ää*, on totta, niin miksi kyseenalaistaa olettamukset siitä, mitä konfliktissa on tapahtunut, joita käsitellään hyväksyttynä tosiasioina noissa ja muissa vastaavissa tiedotusvälineissä? Ja vaikka olisitkin valmis kyseenalaistamaan yksittäisiä tarinoita, jotka ovat suurelta osin Hamasin propagandan tuotetta ja joita levittävät niin sanotut toimittajat, jotka työskentelevät näiden islamististen terroristien hallitsemalla alueella, pelkkä näiden väitteitä tukevan raportoinnin määrä on luonut perustason sotaa koskeville oletuksille. Ne, jotka pitävät itseään oikeudenmukaisina ja ennakkoluuloisina mielipiteissään Israelista, ovat jo kauan sitten hyväksyneet ajatuksen, että missä on niin paljon savua Israelin väärinkäytöksistä, siellä täytyy olla tulta.

Tällä tavoin uskomuksesta, että Gazan kärsimyksen ensisijainen, ellei ainoa syy on Israelin pääministerin Benjamin Netanjahun harjoittama perusteeton ja sydämetön sotapolitiikka, ei tule vain Hamas-myönteiseksi puheenaiheeksi, vaan tavanomaiseksi viisaudeksi, jonka hyväksyvät poliittisen vasemmiston ja

jopa keskustan edustajat, joissa perinteisillä liberaaleilla tiedotusvälineillä on edelleen huomattava vaikutusvalta.

Yksimielisyys siitä, että Israel on täysin väärässä, ellei käyttyädy rikollisesti, ruokkii entisestään ennennäkemätöntä maailmanlaajuisen antisemitismin aaltoa.

Räikeät juutalaisvihan teot, joko yliopistokampuksilla tai kaupunkien kaduilla, joissa vaaditaan juutalaisten kansanmurhaa ("Joesta mereen") tai terrorismia juutalaisia vastaan riippumatta siitä, missä he asuvat ("Globalisoi intifada"), rationalisoidaan tai perustellaan johtavissa [julkaisuissa](#) tai jopa [demokraattipoliitikkojen](#) toimesta. Korrelaatio juutalaisiin kohdistuvien viharikosten järkyttävän lisääntymisen ja näiden Israelin vastaisten narratiivien omaksumisen välillä on ilmeinen. Mutta vaikka antisemitismiä on helppo tuomita yleensä, on paljon vaikeampaa kohdata tämän vihan lähteet, varsinkin kun se juontaa juurensa johonkin, jota useimmat höpöttävät luokat pitävät nyt pikemminkin tosiasiallisena kuin vääränä.

Nälänhädän kuvien kumoaminen

Meidän ei todellakaan pitäisi olla yllättyneitä niistä vaikeuksista, joita yksittäisillä juutalaisilla ja Israelin ystäville on vastustaa "kansanmurhan" verisyyttä, kun sama konsensus pyrkii hiljentämään ne toimittajat, jotka osoittavat näitä valheita.

Tämä kävi ilmi reaktiosta *The Free Press* -lehdessä äskettäin julkaistuun [juttuun](#), jossa kerrottiin yksityiskohtaisesti petoksista 12 ikonisen kuvan takana väitetystä nälänhädestä Gazassa. Ne julkaistiin valtavirran tiedotusvälineissä, kuten *The New York Timesissa*, *The Guardianissa*, AP:ssä ja Reutersissa, tai lähetettiin CNN:llä ja NPR:llä, ja niitä käytettiin jopa laajalti levinneessä lahjoitusmainoksessa UNICEFille, YK:n lasten hyväntekeväisyysjärjestölle, ja ne kaikki kuvasivat kauhistuttavia kuvia lapsista, jotka näyttävät klassisilta esimerkeiltä nälänhädän uhreista.

Tällaiset kuvat sekä erittäin kyseenalaiset tilastot nälänhädestä ja palestiinalaisten siviiliuhreista, joiden alkuperäinen lähde on Hamas, ovat auttaneet vakuuttamaan kasvavan joukon ihmisiä siitä, että Gazassa on nälänhätä. Ne tukevat edelleen väärää narratiivia siitä, kuka aiheuttaa tämän

väitetyn nälänhädän. Samat tarinat syyttävät Israelia, joka on lähettänyt apua Hamasin hallitsemille alueille Gazassa koko sodan ajan, jota he ovat taistelleet lokakuun 7. päivän rikollisia vastaan, vastuusta kaikesta ruokapulasta. He vähättelevät tai kieltävät sen tosiasian, että terroristit ja heidän YK-rikoskumppaninsa varastavat ruoan, hamstraavat sen ja myyvät osan takaisin kohtuuttomilla hinnoilla omalle kansalleen, mikä alun perin luo ongelman.

Mutta kuten *Free Press* huomautti, ja tosiasiat, joita on raportoitu muualla viime kuukausien aikana, nämä kuvat ovat pohjimmiltaan vilpillisiä. Kuvissa kuvatut lapset kärsivät muista vaivoista, kuten kystisestä fibroosista ja muista vakavista vaivoista, joilla ei ole mitään tekemistä nykyisen sodan kanssa.

Tämän vuoksi julkaisu joutui kunnianloukkauksen kohteeksi, kuten se totesi [jatkojutussa](#). Raportoimalla totuuden näistä kuvista *The Free Pressiä* syytettiin epäeettisestä käytöksestä, kuten muitakin, jotka ovat samalla tavalla kyseenalaistaneet Hamasin narratiivin, jonka perinteinen media on valtavirtaistanut. Heidät on leimattu holokaustin kieltäjien moraaliseksi vastineeksi.

Vielä pahempaa on, että tätä pyrkimystä heikentää legitimizeettiä jokaiselta, joka huutaa Hamasin propagandaan lankeavien valheita, eivät ole yksinomaan tai edes ensisijaisesti tavallisten nettitrollien ajamia, jotka hyökkäävät toimittajia vastaan käytännössä missä tahansa asiassa. Sen sijaan se tulee ihmisiltä, kuten entiseltä *MSNBC-juontajalta* ja nykyiseltä "Breaking Points" -podcasterilta Krystal Ballilta ja kolumnisti Glenn Greenwaldilta. Se, mitä he tekevät, on, kuten *The Free Press* aivan oikein sanoi, havainnollistaa uutta toimittajien sukupolvea, joka vastustaa journalismia, jos se ei tue heidän pyrkimyksiään heikentää Israelin legitimizeettiä ja demonisoida.

Samaa voidaan sanoa useista viimeaikaisista artikkeleista *The Timesissa*, kuten Nicholas Kristofin vilpillisestä [yriyksestä](#) puolustaa artikkeleitaan, jotka pyrkivät rationalisoimaan Hamasin rikoksia ja hyökkäämään epäoikeudenmukaisesti Israelia vastaan, joka käytännössä kieltää sen oikeuden puolustautua kansanmurhaan syylistynyttä vihollista vastaan, jota kukaan ei käyttäisi mitään muuta maata kuin Israelia vastaan. Sama pätee lehteen, joka julkaisi ylistyslaulun *Al Jazeera*n Anas al-Sharifille, Hamasin agentille, jonka "raportointi" Gazasta auttoi edistämään kansanmurhaa ja nälänhädän aiheuttamia verenloukkauksia. Samanlaista kritiikkiä voidaan esittää Thomas Friedmanin viimeisintä [kolumnia](#) vastaan *The New York Timesissa*, joka kaksinkertaisti valheet Israelin kampanjasta Gazassa sanoen, että sen saama

"paaria"-asema on oikeutettu. Tässä tapauksessa hän on kuitenkin kiinnostuneempi jatkamaan vuosikymmeniä kestänyttä kostoaan Netanjahua vastaan.

Mutta kaikkien näiden epärehellisen journalismin esimerkkien pointti paikoissa, joita monet ihmiset pitävät edelleen uskottavina, yhdistettynä yrityksiin jättää huomiotta tai hiljentää ne, jotka kutsuvat heitä heidän surkeasta työstään, on kumulatiivinen vaikutus. Jopa ne, joita ei ole indoktrinoitu uskomaan edistyksellisten ja heidän islamististen liittolaistensa levittämiin myrkyllisiin myytteihin Israelista – jotka virheellisesti väittävät, että juutalaiset ovat "valkoisia" sortajia, jotka ovat aina väärässä ja että palestiinalaiset ovat "värillisiä ihmisiä", jotka ovat aina oikeassa – ovat valmiita uskomaan valheet tai ainakin pitämään niitä kiistatta oikeina.

Journalistinen ryhmäajattelu

Olemme olleet täällä ennenkin ja havainneet muita esimerkkejä siitä, kuinka journalistinen ryhmäajattelu valtamediassa luo vääriä narratiiveja.

Syyskuussa 2000, toisen intifadan alussa – Palestiinan arabien terroristinen näännytyssota, joka vastasi Israelin ja Yhdysvaltojen tarjouksiin valtion asemasta – toisesta julmuustarinasta tuli vertauskuva siitä, kuinka väärä raportointi voi vaikuttaa maailman mielipiteeseen. Televisiokanava *France 2* lähetti editoitua kuvamateriaalia, jossa väitettiin, että Israelin joukot ampuivat kuoliaaksi 12-vuotiaan pojan, Mohammed al-Durrahin, kun hän oli takertunut isäänsä. Väite käynnisti maailmanlaajuisen Israelin vastaisten ja antisemitististen mielenosoitusten tsunamin sekä tarjosi väitetyn oikeutuksen uusille murhanhimoisille palestiinalaisten terroriteoille.

Kuitenkin, kuten myöhemmät tutkimukset osoittivat ja dokumentoivat Richard Landesin vuonna 2022 ilmestyneessä kirjassa *Can The Whole World Be Wrong?*, palestiinalaiset lavastivat tapauksen klassisessa "Pallywood"-tiedotusoperaatiossa, joka teki selväksi, että väite oli huijaus. Siitä huolimatta valtamedia toimi Israelin vihollisten stenografina paljolti samalla tavalla kuin nyt Hamasin väitteet siviiliuhritilastoista, nälänhädästä ja muista Israelin oletetuista väärinkäytöksistä.

Tämä mentaliteetti ei myöskään rajoitu Israelin vastaiseen median puolueellisuuteen. Journalistisella ryhmäajattelulla, jota motivoi puolueellisuus tai ideologia, voi olla sama vaikutus muihin asioihin.

Se tapahtui, kun jotkut näistä samoista tiedotusvälineistä, jotka nyt herjaavat Israelia Gazasta, väittivät vuosina 2017 ja 2018, että oli uskottavia todisteita siitä, että presidentti Donald Trump teki salaista yhteistyötä Venäjän kanssa voittaakseen vuoden 2016 vaalit, vaikka amerikkalainen yleisö tietää nyt, että syytös oli valhe, jonka FBI kumosi jo ennen mustamaalauksen julkistamista. Kukaan *Timesissa* tai *The Washington Postissa* ei ole sittemmin antanut takaisin Pulitzer-palkintoja, joita he saivat noista harhaanjohtavista, ellei suorastaan virheellisistä tarinoista. Mutta Trumpin ensimmäisen kauden ensimmäisinä vuosina jopa ne, jotka olivat taipuvaisia tukemaan häntä, ajattelivat, että väitteissä täytyi olla jotain perää, jos niin monet toimittajat olivat samaa mieltä siitä, että ne olivat totta.

Nykyinen disinformaatiokampanja on aivan yhtä epärehellinen. Mutta kun otetaan huomioon, että sen vaikutus on voimaannuttaa antisemiittejä sekä vasemmalla että äärioikeistolla ja luoda ilmapiiri, jossa juutalaiset ovat yhä suuremmassa vaarassa, seurauksena ei ole vain epäoikeudenmukaisesti horjunut hallinto, vaan väkivaltaisen juutalaisvihan aalto.

Epätotuuksia vastaan taisteleminen on vaikeaa niille, jotka harjoittavat julkista keskustelua ja journalismia. Kuinka paljon haastavampaa tavallisille ihmisille ja yliopisto-opiskelijoille on nousta herjausten aaltoa vastaan ja puolustaa sodan oikeutta terroristien hävittämiseksi sekä israelilaisten että palestiinalaisten vuoksi?

Saattaa vaatia enemmän rohkeutta kuin monilla yksilöillä on tunnistaa oikein yritysviikinan tavanomainen viisaus Israelista verisyytöksiksi, jotka ovat johtaneet antisemitismin valtavirtaistamiseen. Meidän on kuitenkin muistutettava itseämme ja muita siitä, että vaikka koko maailma näyttää olevan valmis uskomaan valheen, se ei tee valheista totta. Ja vain siksi, että Hamasin propagandasta kumpuavan tavanomaisen viisauden kyseenalaistaminen leimataan "holokaustin kieltämiseksi" oikeiden toimittajien toimesta, sen ei pitäisi estää meitä osoittamasta, että heidän narratiivinsa ovat ristiriidassa Gazan sotaa koskevien tosiasioiden kanssa.

Vaikka et tietäisi sitä, jos lukisit vain *Timesia* ja vastaavia tiedotusvälineitä, maailma valehtelee Israelista – ja ne, jotka puolustavat sitä, eivät ole.

Jonathan S. Tobin on JNS:n (Jewish News Syndicate) päätoimittaja.